

[Fuglsang.]

ter, at lovgivningen ikke forringes, så har vi alligevel ment, at det var rigtigt at fremsætte et forslag, som efter vor mening er en forbedring. Efter vor mening er der, sådan som hele situationen ligger, ikke nogen grund til at vente i mere end et år.

Jeg har allerede hørt lidt om den angiveligt vanskelige situation, bankerne skal befinde sig i. Den er lidt vanskelig at se, når man ser på regnskabsresultaterne og for øvrigt også på udviklingen med hensyn til rentemarginalen i de forløbne år. Den har nemlig vist en ret så støt stigning. Går vi helt tilbage til 1956, var den på 3,25 pct., i 1974 var den 4,69 pct., og nu ligger den altså omkring 6 pct. Jeg erkender, at ikke mindst for det sidste års vedkommende spiller andre ting ind, men denne stigning i rentemarginalen har jo bevirket en ganske betragtelig stigning også for bankernes overskud. Tager vi bare de 10 største banker, så har udviklingen været sådan, at overskuddet i 1973 var 467 mill. kr., i 1974 518 mill. kr. og altså i 1975 1.671 mill. kr. Selv om jeg er bekendt med, at også andre ting, kursgevinster og sådan noget, spiller ind, så er det jo en ganske betragtelig indtjening i et år, som for det øvrige samfund i høj grad var præget af kriseagtige forhold, stor arbejdsløshed for arbejderne, for mange erhvervsdrivende sammenbrud, fallitter, konkurser, og fra folketingets side indgreb af social og anden art over for lønmodtagerne, bl. a. også i forbindelse med augustforliget og de deri bestemte lønrammer.

En af årsagerne til vort forslag er, at vi venter, at en nedsættelse af rentemarginalen vil kunne påvirke det samlede renteniveau. Vi er ikke ukendt med, at netop den høje rentebyrde her i vores land sammen med spekulationen mere end noget andet er med til at svække den konkurrenceevne, man taler så meget om. Det er selvfølgelig ikke sådan, at vi tillægger dette forslag en kæmpemæssig betydning. Vi er klar over, at den er begrænset. Vi er klar over, at også andre ting skal til, men også det er vi vilige til at forhandle.

Vi er også klar over, at hvis man virkelig skal have kontrol med rente- og pengemarkedet, så skal vi nok have en nationalisering. Det har vi også tænkt os at foreslå. Men som det er i øjeblikket, så er der behov for en ændring, en forbedring. Vi har set, det er en af de ting, som må ligge i augustforliget, og det er altså en

sådan, vi foreslår til nogenlunde hurtig gennemførelse.

Højlge (FP):

Rentemarginalloven er jo reelt en begyndende socialisering af de danske pengeinstitutter. Formelt kan den selvfølgelig siges at være indkomstpoltisk motiveret, men den er snarere et godt eksempel på den misundelseslovgivning, som socialdemokratiet af de endnu mere venstreorienterede partier er blevet tvunget til at gennemføre i de senere år. Det er selvfølgelig legitimt, at de socialistiske partier vil forsøge at gennemføre en snigende socialisering også i bankverdenen. Det er imidlertid ikke så let forståeligt, at såkaldt liberale partier vil stemme for lovgivning, der er så antiliberal, så erhvervsfjendtlig, så samfundsskadelig. Nå, men den slags dumheder bærer jo straffen i sig selv, hvilket skulle fremgå af de seneste Gal-luption. Flertallet i Danmark er nemlig ikke socialistisk, og det er gået op for folk, at socialismen og dens erhvervsfjendtlighed ikke skaffer flere folk i arbejde – dette være henvendt ikke mindst til kommunisterne.

Når rentemarginalloven dertil for det første rammer tilfældigt og uretfærdigt, for det andet er helt ude af trit med målsætningen i bankloven om, at der skal sikres størst mulig bevægelse og konkurrence på penge- og kapitalmarkedet, for det tredje er helt uden sammenhæng med de pengepolitiske virkemidler, låneloft etc., for det fjerde har en uoverskuelig negativ virkning på pengeinstitutternes soliditet, for det femte i ekstreme tilfælde kan gøre det vanskeligt eller endog umuligt specielt for sparekasserne at overholde banklovens krav om de 8 pct. i egenkapital, ja, så forstår man jo, at kommunisterne fremsætter dette forslag med det fornemme nr. 1, dette forslag, der vil indskrænke marginalen yderligere, så man kan få startet den udvikling, der eventuelt kunne tænkes at få det danske kapitalmarked til at bryde sammen.

Der er selvfølgelig mange måder, man kan vise sin solidaritet med den danske arbejder på, og kommunisterne er altså at begynde at ødelægge erhvervslivet og bankverdenen på vej til statskapitalismen. Fremskridtspartiets vej er den modsatte. Vi vil lette vilkårene for erhvervslivet og også for kapitalmarkedet, så vi omgående kan få afviklet den helt unødvendige arbejdsløshed. Ved at være erhvervsven-